

ประสูติ

กาขตกาขท

ม.ล.ปานทิศ ภาณุมาศ¹

วารสาร “รุสมิแล” เป็นหนังสือที่มีกำหนดออกทุกสามเดือน บางครั้งก็อาจจะต้องออกล่าช้ากว่ากำหนดไปบ้างด้วยเหตุสุดวิสัยในบางเรื่อง ดังนั้นงานเขียนที่ปรากฏในคอลัมน์ต่างๆ บางครั้งก็ตกยุคเพราะไม่ทันต่อเหตุการณ์ที่หนังสือฉบับนั้นออกวางตลาด อย่างไรก็ตาม มีบางเรื่องที่คุณเขียนต้องการบันทึกไว้เป็นลายลักษณ์ อย่างน้อยก็เป็นเครื่องยืนยันได้ว่าสิ่งเหล่านั้นได้เกิดขึ้นมาแล้วและสามารถใช้เป็นหลักฐานอ้างอิงได้เมื่อหวนคิดถึง

ผลงานคำประพันธ์ร้อยกรองชิ้นแรกที่จะนำเสนอในฉบับนี้ ได้แรงบันดาลใจมาจากเมื่อต้นปีการศึกษา 2548 ก่อนที่จะเปิดภาคเรียน เหตุการณ์ทางภาคใต้ยังไม่สงบนักแม้จะผ่านจากจุดเริ่มต้นมาเป็นปีแล้วก็ตาม ในฐานะผู้สอนมีความกังวลว่าจะมีนักศึกษากล้าตัดสินใจมาเรียนที่นี่หรือไม่ แต่เมื่อเปิดเรียนจริงๆ ก็ปรากฏว่ามีนักศึกษามาเรียนมากเกินคาด จึงได้เกิดผลงาน ชื่อ “แต่เธอ...ผู้กล้า” ดังคำประพันธ์ต่อไปนี้

“ฟ้าดินถิ่นไกลใครจะมา
เมื่อได้ยื่นคำว่าปัดตานี
เสียงระเบิดกลืนควันไฟที่ไหม้เผา
คนรอบข้างต่างให้คำตอกย้ำเตือน
แต่ยังมีผู้ไม่ท้อต่อชีวิต
มาให้เห็นอย่างเด่นชัดถนัดตา
จึงศรีตรังสะพรังบานเต็มก้านกิ่ง
ความรักเราจะตรึงตราเป็นอาภิน
เอาความรักถักร้อยเป็นสร้อยสาย
จงทุกสิ่งสมหวังดังตั้งใจ

คู่แดนสงขลานครินทร์นี้”
หลายชีวิหวนใจไม่กล้าเขียน
ใครยลยินอุระร้ายใจลอยเลื่อน
ยิ่งแซเชือนตัดใจไม่กล้ามา
ยืนยันสิทธิ์ให้โลกรู้เป็นผู้กล้า
มาเพื่อเป็น “สงขลานครินทร์”
คุ้มขวัญมิ่งแต่ผู้รักแดนทักษิณ
ดูสายสินธุ์ปัดตานีที่กว้างไกล
มอบด้วยหมายความรักนี้มีแต่ให้
สำเร็จได้สมถวิลปริญญา

¹ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ภาควิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

เมื่อคืนวันพฤหัสบดีที่ 14 กรกฎาคม พุทธศักราช 2548 ขณะที่นั่งดูข่าวจากโทรทัศน์ เรื่องการเกิดจลาจลที่จังหวัดยะลา เป็นเหตุให้ไฟฟ้าดับทั้งเขตเทศบาลนครเป็นระยะเวลากว่าชั่วโมง ขณะนั้นมีโทรศัพท์มาจากลูกศิษย์ซึ่งทำงานอยู่ใน

กรุงเทพมหานคร ได้ถามถึงความเป็นไปและสารทุกข์สุกดิบ ประเด็นสำคัญในการคุยกันก็คือ ต้องการให้ลาออกจากราชการแล้วกลับไปอยู่ที่บ้าน เพื่อความปลอดภัย ผลงานชิ้นนี้จึงปรากฏ

เมื่อไรนะไฟได้
อีกก็เสียดชะโลมดิน
ทำเพื่อสิ่งใดหนอ
เถอะทิ้งปิ่นแล้วหันมา
ตัวเราอยู่เมืองหลวง
หนึ่งครุรักอยู่ที่นั่น
ครุขา...ลาออกก่อน
รู้ว่าครุทำไม่ได้
ไฟฝัน...สันติภาพ
ไฟได้อวสาน

จะมอดไหม้และดับสิ้น
ก็ร่วงรินหยาดน้ำตา
ใครลวงล่อใครบัญชา
เจรจาจับมือกัน
แต่จิตหวังจนเสียขวัญ
ข่าวร้ายวันยิ่งหนักใจ
แล้วค่อยสอนตอนฟ้าใส
เพราะยังใหญ่อุดมการณ์
จงเฝ้าอาบอย่าช้านาน
ปิดตำนานการฆ่าฟัน

ผลงานชิ้นท้ายสุดสำหรับ “กานตกานท์” ฉบับนี้ ได้แรงบันดาลใจมาจากความอัดอั้นตันใจที่

ได้รับข่าวคราวทั้งจากสื่อและบุคคลรอบข้างผลงานชิ้นนี้จึงปรากฏ แล้วพบกันใหม่ในฉบับต่อไปนะคะ

จันทร์เอ๋ยจันทร์เจ้า
แต่วันนี้แม่ต้องปิดกิจการ
จันทร์เอ๋ยจันทร์เจ้า
หวังจะได้เก็บเกี่ยวมีเงินออม
จันทร์เอ๋ยจันทร์เจ้า
เขาคือใครใยใจร้ายทำได้ลง
จันทร์เอ๋ยจันทร์เจ้า
ก่อนที่ พ่อ...แม่...ครู ที่หนูรัก

แม่หนูขายข้าวแกงขนมหวาน
เพราะกลัวร้านโดนทำลายโดนบอมบ์
ไร้เรือกสวนที่พ่อเฝ้าทะนุถนอม
ต้องจำยอมปล่อยรกร้างอย่างป่าพง
โรงเรียนหนูถูกเผาเป็นผุยผง
ไม่เหลือแม้ธงไตรรงค์ให้หนูซัก
ขอร่มเงาสันติภาพจงประจักษ์
จะผ่นพักจากไปไม่กลับมา

